

2% Per sempre?

El Govern del PP continua erra que erra: tots els anys han pujat els sous dels empleats i les empleades de les Administracions Públiques un 2%. Tots menys 1997, que ens congelaren el sou i prou. Diu el ministre Rato que és la previsió d'inflació, però ja ho ha estat durant sis anys, i no l'ha encertada ni una sola vegada. El pitjor de tot és que sempre s'ha equivocat en perjudici dels nostres sous.

L'avantprojecte de Llei de Pressupostos de l'Estat per a 2002 contempla, en l'aspecte retributiu, una pujada salarial del 2%, equivalent a la previsió d'inflació per al 2002, que s'aplicarà als conceptes retributius de caràcter fix, i la creació d'un pla de pensions per a tots els empleats públics. L'Estat aportarà un 0'5% de la massa salarial durant els tres anys de vigència de l'acord. Es destina un 0'4% per a millores retributives addicionals associades a la consecució d'objectius, sota fórmules de retribució variable, és a dir, productivitat. En les administracions on s'ha posat en marxa, la productivitat s'ha revelat com una fórmula per a retribuir favors, adhesions inquebrantables i de castigar a les persones que demostren tindre un mínim de criteri de servei públic. Finalment, fa riure que es destine un 0'1% per a repartir en cas que es compleixa la previsió d'inflació. Però si no l'han encertat en sis anys!

Ni s'ha negociat res ni es respecta la democràcia social. En les meses de negociació el Govern s'ha limitat a informar sobre les seues decisions, i després les ha imposat mitjançant la Llei d'Accompanyament dels Pressupostos. Modifica substancialment les condicions de treball dels empleats públics, saltant totes les normes sobre negociació col·lectiva vigents.

Obligar els empleats i empleades públics a subscriure un pla de pensions contribueix, en la pràctica, a reduir els ingressos nets d'aquest personal en tindre que complementar-la amb quantitats addicionals per a que el seu rendiment siga significatiu. Res a veure amb el que el Sindicat ha pactat a les Corts Valencianes: un acord segons el qual es posarà en marxa un pla de pensions a més a més de la clàusula de revisió salarial i de les pagues extra completes, que no es queda en un esquifit 0'5%, sinó que puja en tres anys a prop del 2% de la massa salarial d'aquesta institució.

ÈPOCA IV - N.º 162. Novembre 2001

SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-IV)

Director: VICENT ESTEVE
 Consell de Redacció: JOAN BLANCO, JORDI BOLUDA, VICENT MAURI, RAFA MIRALLES
 Cap de Redacció: RAFA MIRALLES
 Redacció: ADRI FRANCÉS, JOSÉ L. GONZÁLEZ MESEGUER, JAUME LLOPIS, ALEJANDRO MARTÍNEZ, ANTONI VÍAS
 Disseny i diagramació: JORDI BOLUDA, RAFA MIRALLES
 Fotografies: XELO GARCÍA, MANOLO CABANILLAS, JORDI BOLUDA
 Revisió lingüística: JOSÉ OROZCO

ALLIOLI no assumeix necessàriament els criteris i opinions continguts en els treballs dels seus col·laboradors.

Administració, Redacció i Publicitat: Juan de Mena, 14, baix. 46008 València. Tel. 963919147. Fax: 963924334
 correu-e: allioli.stevp@intersindical.org
 http://www.intersindical.org/stepv

Imprimeix: Bronte Graf, S. L.
 Cullerers, 18. Alaquàs. Tel. 961515017
 Tiratge: 13.000 exemplars
 ISSN 1576-0197
 Dipòsit Legal: V-1.454-1981
 Franqueig Concertat 46/075

Alacant: Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 Alacant. Tel. 965985165.
 Alcoi: Jordi de Sant Jordi, 16-B. 03804 Alcoi. Tel. 965523151.
 Alzira: Avda. Luis Suñer, 28-41. p. 16. 46600 Alzira. Tel. 962400221.
 Castelló: Marqués de Valverde, 8. 12003 Castelló. Tel. 964269094.
 Gandia: Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 Gandia. Tel.-Fax: 962950754.
 València: Juan de Mena, 14. 46008 València. Tel. 963919147.
 Vinaròs: Avinguda Llibertat, 4 - 5è. Tel. 964407265.
 Xàtiva: Portal del Lleó, 8, 2ª. 46800 Xàtiva. Tel. 962283067.

TOTES I TOTS

Una imatge... massa imatges

Xelo García Murillo

És curiós aquest treball d'ensenyar. Hi ha gent que diu que funcionem i s'organitzem de manera diferent de la resta de treballadors i treballadores. I en algun sentit tenen raó. Posem per cas el nostre calendari laboral, que té l'al·licient de les expectatives de cada començament de curs. Tenim el costum de plantejar-nos nous reptes i fer les coses diferents, més completes, al dia, adaptades al nostre alumnat... Sempre que és possible, volem fer-ho "més millor".

Enguany, l'inici de les classes el 6 de setembre ens ha agafat sense temps per a organitzar-nos, gràcies a l'entossudiment del nostre conseller en ser el primer de l'Estat en començar. Així que ja ni parlem d'expectatives, ni d'al·licients. Amb aquest desgavell ens va sorprendre el que va passar el dia 11, tot el que ha vingut després i el que encara ens queda per veure (se sol dir que una imatge val més que mil paraules, que s'aprén primer allò que es veu que el que s'escolta o es llig).

Les expectatives per aquest curs ja les tenim prou clares - com veieu, ja no puc utilitzar la paraula "al·licient", perquè ens l'han arrabassat-. Primer, un atemptat que ha excedit en molt el nostre enteniment i després la resposta també violenta i esperada dels EUA, amb el vist i plau de molts països i polítics. L'aparent saturació informativa oferida per la televisió i els altres mitjans de comunicació, les imatges de destrucció que no s'havien atrevit ni a imaginar, l'armament, els bombardeigs, els militars, la població civil aterrorida... Imatges que pretenen il·lustrar la vida, la realitat,

la nostra, la d'ara mateix. No sé si des d'ací contribuïm a aquest espectacle celebrant com una commemoració bèl·lica el nostre 9 d'Octubre...

Cadascú interioritza les imatges i queda afectat per elles de manera diferent. Pense en l'alumnat, en les imatges de les dones i les xiquetes afganeses, en els talibans.

El repte d'aquest curs ens ha caigut damunt com una llosa. ¿Què farem a l'escola per a enfrontar-nos a tota la violència que a través de les imatges repetides pels canals televisius emmagatzemen els i les nostres alumnes als seus caps? ¿Com tractar a l'aula totes les justificacions dels bombardejos com a única resposta possible?

El conseller podria afanyar-se en ser també el primer en facilitar-nos eines docents per a fer front a una tasca tan difícil com és la de conjugar tanta violència amb la democràcia. I el que és més difícil, explicar-nos què fer per a sintonitzar violència i coeducació.

TRIBUNA LLIURE

Ni all, ni oli.

Una "gorrilla" per al professorat valencià

Joan Baptista Malonda*

Al darrer número d'aquesta publicació, a la secció *L'all... i l'oli*, aquest darrer ingredient, l'oli, és per al professorat valencià per la seua professionalitat en posar a punt el funcionament del centre malgrat el calendari escolar imposat per la Conselleria d'Educació.

Manifeste la meua discrepància en l'atorgament, i justament per al·lusió a l'indicador del professionalisme ens mereixem, el professorat valencià, l'all, i no una cabeça, sinó una bonica i voluptuosa garba d'alls. I dic alls en seguir l'esquema de dita secció, perquè sabudes les excel·lències i beneficis de l'all, no en som dignes d'aquesta distinció curativa.

L'objecte que reclame per a nosaltres, en consonància a la nostra resposta a l'inici del calendari escolar, és "la gorrilla" identificativa de les persones que es dediquen, sense valoracions de cap tipus, a indicar-nos el lloc, la maniobra, i la vigilància quan aparequem el cotxe en llocs generalment públics.

Aquesta funció sembla que serà d'ara endavant la professionalitat de les mestres i dels mestres. Només arribar setembre, el més aviat possible perquè les famílies tenim la necessitat de deixar en algun lloc segur la nostra descendència, rebrem l'alumnat per indicar-los l'aparcament corresponent, la maniobra per entrar-hi i la necessària vigilància durant l'hora lectiva.

Si a principi de setembre la professionalitat de l'ensenyament requereix tasques com l'adscripció definitiva de tutories, la planificació del temps sense docència directa, la confecció d'horaris de l'alumnat i del calendari de les quinzenes i les avaluacions, les normes generals del curs, la formació de les comissions de treball, la coordinació pedagògica cicle/equips docents, la informació entre els tutors que canvien d'alumnat, l'organització de les sessions de suport amb alumnat, l'inventari i l'adquisició de material didàctic, la planificació de formació en centres, la revisió i la resolució de les propostes de millora de la memòria del curs passat, la confecció i l'aprovació dels pressupostos del

no són importants ni necessàries per a un adequat funcionament de l'escola durant tot el curs.

El nostre conseller d'Educació ha actuat amb el criteri que els professionals de l'ensenyament, en lloc de dedicar-nos a les anteriors tasques més adients a l'educació i a l'ensenyament, ens ocupem d'atendre la necessitat prioritària de les famílies de tenir aparcats en un lloc segur i gratuït els nostres fills i les nostres filles. Caldrà que dins l'oferta de formació del professorat comence a convocar cursos de "gorrillas".

Tant el conseller d'Educació, per la responsabilitat política que té, com el professorat valencià, per la responsabilitat de mestres que tenim, ens mereixem una bona garba no d'alls, sinó de "gorrilles". Quan vaig decidir ser mestre no podia imaginar-me que el prestigi de la meua tasca seria aparcar i vigilar les xiquetes i els xiquets. Tampoc m'imaginava que seria mereixedor de l'oli del meu sindicat per l'actitud submissa i obedient, semblant a Paco i Régula quan contesten: "Aquí estam de nuevo para lo que guste mandar, señorito". Jo, a més, afegiria: "Y si hay elecciones también les votaremos, señorito, que para eso estamos".

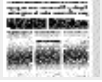
"Ens ocupem d'atendre la necessitat prioritària, que és tenir aparcats en lloc segur i gratuït els nostres fills"

centre i del menjador, determinar el pla tutorial, la planificació de les activitats extraescolars, complementàries i campanyes educatives, el coneixement de la correspondència i normatives legals de juliol i agost, l'organització del consell escolar de la primera quinzena de setembre... aquestes tasques, déiem a l'inici del paràgraf,

Régula quan contesten: "Aquí estam de nuevo para lo que guste mandar, señorito". Jo, a més, afegiria: "Y si hay elecciones también les votaremos, señorito, que para eso estamos".

* Mestre-gorrilla, camí de ser gorrilla-mestre.

Hem llegit

Papeles invertidos

"Algunos datos muestran hasta qué punto ha aumentado la subvención de los centros privados con fondos públicos. Hace un par de años, la **Consejería de Educación de la Comunidad Valenciana** concedió, sin complejos y con bastantes irregularidades, el concierto educativo a varios centros educativos de elite y vinculados al Opus Dei, que no aplican la enseñanza mixta que propugna la LOGSE ni cubren las necesidades de escolarización que regula la LODE; por estas mismas fechas, las plazas de Educación Infantil en centros privados de Valencia superan la oferta pública en un 20% (...) Algo hay que hacer para evitar que la salud de la escuela pública se deteriore aún más."

Jaume Carbonell. Cuadernos de Pedagogía 306. Octubre 2001.

Movilizaciones contra la LOU

"El alcance de la ofensiva abarca a toda la sociedad en sus intereses más íntimos, y a toda la comunidad universitaria en particular (...) Es la comunidad universitaria la que debe actuar unitariamente. La constitución de **plataformas de base interestamental, que dejan en segundo plano el protagonismo de las organizaciones**, o de otras en que destaca el espíritu unitario e igualitario de los participantes, se adecua al carácter de la confrontación que se perfila."

Antoni Viñas (Portaveu de l'STEPV-Iv). El País, 22/10/2001.

Contra la Ley de Universidades

"(...) con el fin de evitar que la mayoría absoluta en el Parlamento aplaste la posibilidad de un debate, las **Federaciones de Enseñanza de UGT y CCOO hemos convocado** el día 7 de noviembre una jornada de huelga que, junto a organizaciones juveniles y estudiantiles, sirva para impulsar la movilización y para conseguir una nueva ley que responda a las necesidades de una sociedad más avanzada."

Manuel Picó (Sec. Gral. Fed. d'Ensenyament CCOO PV). El País, 29/10/2001.

A P E U D ' A U L A

Professorat de Religió

Carme Miquel

Es coneguts acomiadaments de professors de Religió Catòlica produïts al començament de curs són indicadors ben clars de que aquesta assignatura no hauria de ser una matèria d'ensenyament per a impartir a les escoles. Hi ha raons que ara exposaré.

¿Constitueix l'assignatura de Religió Catòlica una matèria de la qual es donen a conèixer de manera asèptica els seus principis, tradició i normes morals que la regeixen, sense incidir en la pràctica religiosa? Si és així, qual-sevol professor o professora suficientment informat pot impartir-la -igualment com podria impartir ensenyament d'altres religions si les coneguera- i no se li ha d'exigir cap altre requisit més enllà dels que s'exigeixen a tot el professorat en general per a impartir les respectives assignatures.

¿O constitueix l'assignatura de Religió l'explicació i aplicació d'una doctrina de fe i d'unes nor-

mes morals amb la finalitat última d'aconseguir persones creients i practicants de la mateixa? Si és així, em sembla coherent que la persona que ha d'impartir la matèria siga un model que responga a les pautes morals i de comportament que l'ortodòxia catòlica manté. No seria incongruent, per tant, que no es deixara accedir a aquest ensenyament a persones que viuen en desacord amb la doctrina oficial de l'Església.

Però és evident que això, la selecció d'un professorat, tenint en compte també si la seua vida privada respon o no a la moral catòlica, no es pot aplicar a una escola que és pública i a un professorat que paguem entre tots. Atempta als més elementals drets de la persona i suposa una discriminació i un greuge comparatiu en relació als seus companys de docència, els quals, per a exercir la professió, no han de donar comptes de la seua vida privada. Una altra cosa seria que els ensenyaments de Religió s'impartiren des de la institució Església a través de la seua pròpia estructura, i no a les escoles. En aquest cas sí que aquesta -l'Església- estaria legitimada per a definir el perfil del professorat que considere idoni i, en conseqüència,

exigir-li determinats requisits. Però el fet és que, en virtut del Concordat signat per l'Estat espanyol i l'Església catòlica, es produeixen les incongruències que acaba d'esmentar i també d'altres. Per exemple, aquest curs s'ha enviat a les escoles professorat, seleccionat per l'Església però contractat per la Conselleria, en un nombre suficient per impartir la matèria de Religió a tots els escolars d'un centre, hagen optat per aquest ensenyament o no, i es dona el fet que a molts llocs no són necessaris. Això suposa una mena de xantatge encobert que es fa a les escoles, perquè d'una banda sap mal refusar un company que ve a fer feina, i d'altra, a totes les escoles els ve molt bé alguna persona de més que pugua tirar una maneta en diferents tasques quan no fa classe. Així és que s'arregla la situació i s'emmascara la realitat. Però s'ha creat una situació que afavoreix implícitament una major presència institucional de l'Església catòlica als centres públics.

Totes les situacions descrites van en contra de l'aconfeccionament i de l'inquestionable pluralisme de l'escola pública. I els qui la defensem no ho hauríem d'ignorar.

T E M P S D E C A M P U S

La LOU al pou

Rafael Xambó

La Conferència de Rectors (CRUE), la Junta de Govern de la Universitat de València i la de la Politècnica, els sindicats d'ensenyants, les organitzacions estudiantils i les diverses assemblees que s'han celebrat als campus universitaris han rebutjat l'avantprojecte de Llei Orgànica d'Universitats (LOU). Els arguments que s'han donat són els següents: primer, la LOU vulnera el principi constitucional d'autonomia universitària en proposar un Consell de Govern de la Universitat que assegura la ingerència sistemàtica del poder polític i empresarial en la gestió acadèmica; segon, redueix o anul·la la representació dels estudiants, el personal d'administració i serveis i el professorat no funcionari en els òrgans de govern, tot posant en perill els esforços democratitzadors que s'han produït des de la fi del franquisme; tercer, potencia els òrgans jeràrquics i unipersonals, restant competències al Claustre i als altres òrgans col·legiats; quart, dona via lliure a l'actuació de les universitats privades, especialment les de l'Església catòlica, i així mateix fa possible l'entrada de diverses formes de privatització d'activitats de les universitats públiques, tot sotmetent-les a interessos mercantilistes; cinquè, permet l'existència d'un 49% de professors no funcionaris, fins i tot introduint el contracte d'obra per a la

docència, amb els consegüents efectes de precarització de la tasca educativa; sisé, impossibilita tant la carrera acadèmica com l'administrativa, tot plantejant un model centralista de selecció del professorat que no resol els problemes actuals i ens trasllada a les oposicions del franquisme; quant al PAS, permet l'accés dels funcionaris d'altres administracions, però no a la inversa; seté, trenca el principi democràtic d'igualtat d'oportunitats en l'accés a la Universitat en multiplicar, en comptes de suprimir, les proves de selectivitat; vuité, no fa cap previsió quant a la necessitat d'un pla de finançament que equipare les nostres universitats a la inversió que es realitza a Europa; i nové, la LOU fomenta el dirigisme en la concepció de la docència i la investigació, amb els perills que això suposa quant a trencar els esforços realitzats fins ara per unitats docents i equips d'investigació.

Així doncs, sembla que aquest Govern del PP vol tornar als vells temps antidemocràtics i classistes, vol reduir els estudis i la investigació als criteris de rendibilitat econòmica, tot deixant de banda els beneficis socials, i permet que els rectors de les universitats privades, els quals no se sotmeten a cap procés democràtic, participen en peu d'igualtat amb els legítims rectors de les universitats públiques en el Consell de Coordinació Universitària. Potser l'objectiu últim de la LOU és el deteriorament de la Universitat Pública i la concessió de privilegis als centres privats. Sí, malgrat totes les mobilitzacions, l'aproven; si no aconseguim aturar-la, haurem de plantejar-nos la desobediència civil a una llei injusta i retrògrada.

T E A T R E S D E L ' E S C O L A

Ben Laden

Jaume Martínez Bonafé

La mestra treballava a l'aula la commemoració del 9 d'Octubre, dia de la mocadorà i crec recordar que també Dia Nacional del País Valencià. Eren nanes i nanos del 2n cicle de Primària a una escola pública de l'Horta Nord -del que queda d'horta al nord de la ciutat de València-. En un moment determinat del desenvolupament curricular d'aquella "lliçó ocasional", la professora va recórrer al repartiment d'una fitxa d'activitats on hi havia reproduït un gravat amb moros i cristians -ja sabeu, amb el típic mocadoret al cap, el casc i l'espasa, i coses així. De sobte, un nano s'alçà del seient tot enfurit i començà a cridar "Ben Laden, Ben Laden", i els altres continuaren els crits i els insults i alguns ratllaven amb ràbia el rostre del moro. Coses de xiquets. Una anècdota qualsevol a un dia qualsevol de qualsevol escola.

No exactament. Més enllà de l'anècdota, el que reflecteix aquesta escena és l'èxit de la pedagogia del capitalisme salvatge. L'èxit d'un discurs de poder unilateral i totalitari a partir del qual volen que interpretem qualsevol situació de la nostra vida quotidiana. Aquests pedagogs tenen noms: es diuen Luis del Olmo, Gabilondo, o Aznar, o Blair, o Zapatero. I les lliçons estan ben impartides a Tele 5, Canal 9, la Ser, El País o El Mundo. I davant la força d'aquesta pedagogia només trobem la mirada per-

plexa, aïllada i impotent d'una mestra d'escola que almenys una vegada a l'any i de manera puntual desitjaria treballar tranquil·lament alguna cosa del seu país. Ja no parle, és clar, de l'arrelament de l'escola al medi, que vam fer la Reforma per fer els peccadets i no aquelles coses dels freinet.

El que acaba de contar no és, doncs, una anècdota. És una manifestació més dels moments que vivim. Són temps violents i d'intensificació de les formes més inhumanes del sistema per mantenir el poder i l'acumulació de dòlars. I en eixa estratègia la violència simbòlica és una tàctica necessària: buidar-nos els conceptes i els procediments que ens permetrien actuar. Per això, avui més que mai és necessari el rearmament cognitiu. Més enllà de la mirada perplexa de la mestra, calen idees i veus que parlen del món d'una altra manera. Calen idees i veus que vulguen obrir juntes el diàleg. Calen idees i veus que ens ajuden a comprendre el que passa. Ens cal un discurs contrahegemoní, que diria Gramsci. I nosaltres, els mestres -des d'Infantil fins a la Universitat-, tenim una feina especial. Hem de arromangar-nos i anar per feina. Treballem amb la paraula i hem d'ensenyar a pensar críticament aprenent nosaltres a pensar críticament. I hem de demanar als sindicats, als moviments socials, a qualsevol organització progressista, que ens ajuden. "Fins ara els filòsofs han interpretat el món. A partir d'ara el que cal és transformar-lo", deia Carles Marx. Més d'un segle després, quasi no ens queda ni filosofia per a interpretar. Tenim la tele per a veure com entre un palestí mort i un altre palestí mort Zidane no fa ni un gol i Mendieta ens ha abandonat. Anem per feina!